

Gheorghe Calamanciuc

Sexul cuvintelor

*Poezie nurlie
pentru lume hazlie*

îndemn la sex

Sunt bătrân ca o scuturată zambilă,
Dar vârsta scrisului îmi e juvenilă.

În cazna de zămislire-a cuvintelor,
Mi-e drag dulceața ispitelor
S-o injectez în măduva textului
Cu patima cea nebună a sexului.

Hai, iubiți-vă, cuvintelor, dragilor,
Cărnoase, lipicioase ca dulcele fragilor!
Îmbrățișați-vă, sărutați-vă lung, franțuzește!
Ce stai și nu le drăgostești bărbătește,
Cuvântule păros, morocănoasă făptură?
Nu știi, bleg rușinos, c-am scăpat de cenzură?
Vrei, mă, să li se umfle țâțele ori ce?!
În poemele mele poți face orice!

cuvânt probozit

Ieri noapte, un cuvântoi musculos
Făcea cu-o hiperbolă sex viforos,
O flească obeză de-o vârstă scofâlcită
Cu picioare păroase, la mutră pocită.

Îl lăsați s-o tundă pân' la saturație,
Apoi îi făcui această educație:
Îmi spurci grav poemul, probozii flăcăul,
De ce nu mi-ai spus că-ți arde ciocălăul?
Îți găseam eu o proaspătă-arătare –
O metaforă cu coapse cântătoare
Și-odată' intrat în ea, n-ai fi ieșit,
Pân' nu mă apucam eu de moșit
Cu pixul ăsta-albastru ca o surlă.
Ia matahala! Și vezi, de mai urlă,
La Esinencu du-o, într-un poem de-o unghie,
Dar să nu afle că ți-am spus, că mă-njunghie.

caz grav

Într-un poem la care renunțasem de mult,
Plictisiți pân' la moarte de-atâta neglijență,
Un Epitet cu instrument de temut
Pompa o Epiforă fără pic de prudență.

Ce faceți, idioților, în plină zi?! urlai la ei,
Nu vedeți că-n jur cuvintele toate
Vă privesc ca pe niște derbedei,
De două ore-ntregi, stupefiate?!

Eu vă-ndemnam la sex, e-adevărat
(Eram cam prost dispus și cu un păhărel...),
Când, sosit de la mare cam învăpăiat,
Am fost iar nevoit să mă culc singurel...

Iar voi, nelegiuitorilor, uitați într-un vers
Pe care l-am și scris și fără inspirație,
Aveți tupeul a vă comporta pervers
Cu-atâta lume-n jur și-atâta animație?!

Și-n clipa ceea Epitetul gemu ca-njunghiat
Și-apoi îmi zise, după-o pauză fierbinte:
„Pe lângă poet, credeam că mai ești bărbat...”
Și s-au retras amândoi discret între cuvinte.

EPIFORA: Repetarea unui cuvânt sau grup de
poziție

cuvinte în
finală, de tipul: „Știți totul, poate totul”

poem nepublicabil

Un biet Oximoron botos, cu ochi holbați
Se-namoră de o Litotă rarisimă de fină
Cu ochii de brândușă, venită din Carpați,
Cu păru-n vălurele și mijloc de albină.

Aceasta se-ntâmpla într-un poem rășchirat,
Pe care refuzase să-l publice „Contrafort”-ul,
Și bietu-Oximoron de-a-ntregul disperat
Zăcea în coada unui vers beteag, ca mortul.

Dar își deschise într-o strofă arginței
Regina nopții în amurg și holbatul
Ghionti discret Litota: „Scoate-ți chiloțeei...”
Și se grăbi el singur să aștearnă patul.

Poemul nu oferă detalii, dar s-a aflat:
Prefăcute că dorm, cuvintele (ce parșive!)
Priveau printre rânduri la spectacolul din pat
Cu efecte incandescent-auditiv.

N-am face caz din asta și ne-am opri aici.
Și-ar fi și pentru cititorii toți rezonabil.
Litota născu însă – mulți țânci botoși și mici,
Făcând bietul poem și mai nepublicabil.

OXIMORON: Figură de stil care exprimă o ironie subtilă sau un adevăr usturător sub forma asocierii paradoxale a doi termeni contradictorii.

LITOTĂ: Procedeu stilistic menit să pună în lumină o idee ori un sentiment prin negație ori atenuare: „Nu te urăsc” în loc de „Te iubesc”.

lipsa elipsei

Într-un amurg liric, de vișină coaptă,
Pleonasmul, îmbrăcând frac admirabil,
’I-aținu calea Elipsei – toată-mbujorată,
Făcând o reverență de fan veritabil.

„Te urmăresc, domnița mea, viața toată,
Dar mereu lipsești...” „Păi, sunt Elipsă!
Decât ca dumneata – prezență enervantă,
Mai bine-o adorabilă eclipsă!”

Și râse Elipsa, arcuindu-și talia:
„Du-mă la un restaurant de clasa-ntâi,
Că mâine sunt așteptată-n Italia
Și n-am să mai aflu ce vrei tu să-mi spui”.

„Sunt în criză de bani, deschise blând gura
Cavalerul. Dar când revii în țară?”
„Poimâine îmi fac la Paris coafura,
Și-operativ plec într-o croazieră de vară”.

„Și cu amorul meu, Elipso, ce să fac?!”
Urlă Pleonasmul ca un psihopat.
„Vrei, amărătule, în drum să mă dezbrac?
Hai la vila ta! Și ne-om iubi în pat...”

„N-am nicio vilă, scumpo. Stau la un cămin...
Și-i umeziră nările de-atâta emoție.
Iată-aici, aproape, e un stog de fân,
Te-aș duce-acolo, dacă n-ai pretenție...”

Și-n timp ce Pleonasmul pregătea culcușul,
Frânt de dorință – curat apocalipsă! –
Și-nfuriat de tot își mai simți cartușul,
Descoperi cu groază că Elipsa-i... lipsă!!!

PLEONASM: Eroare de exprimare constând în folosirea alăturată a unor cuvinte, construcții, propoziții cu același înțeles: „L-am văzut cu ochii mei”.

ELIPSA: Subînțelegerea într-un context a unuia sau a unor mai multe cuvinte omise: „Acela—nimic”.

anacolutul in dizgrație

De câteva zile fierbinți, Anacolutul,
Pitit în curtea unui poem, mutul,
Admiră picioarele Repetiției, când aceea
Înșiră la uscat rufe, de, ca femeia.

De multă vreme, nu un singur epitet
Îi vorbise acestuia în secret
Că-avana Repetiție-n orice loc din text
Îi place să facă din belșug sex.

Și-l preveneau: e necesar și cât mai mult să-ți steie,
Pentru că ea cunoaște atâtea procedee
Și, fiind o artilerie grea,
La modul serios o mai vrea
Să i-o administrezi pân' la ultima virgulă,
Că de nu, -n alt loc ți-o administrează singură.

Și-așa urmărind-o zilnic fără preget,
Repetiția-l zări și-i făcu din deget:
„Știu ce vrei, dar fiind anacolutul,
Tu înlocuiești pe alții mai mult.
La noapte îmi vine un cuvânt mai slăbuț,
Tu-așteaptă cuminte aici, lângă puț.
S-ascuți: de mi-i auzi râsul,
Înseamnă că mă... de tot slab dânsul.
Și-atunci te strecoară printre cuvinte iute,
Aruncă-l de pe mine și mă... Du-te”.

Așteptă Anacolutul în van până-n zori,
De patimă ars, scăldat în sudori.
A doua zi, la-ntins rufe, Repetiția:
„Regret, dragule, dar-ai știut condiția.
Ne mai lăsăm noi de anacolaturi curtate,
În rest, doar în caz de strictă necesitate...

ANOCOLUT: Discontinuitate sau ruptură logico-sintactică în interiorul unei propoziții

sau a unei fraze.

de-ale paternității

O Anaforă dintr-un poem mai trist,
(Ion Muscalu cel altruist
Avu bonomia și riscul s-o publice),
Văzând-o pe Epiforă cu pânțele
Ce-i crescuse pân' la gură, hăt-hăt:
„De la cine, dragă, vei avea acest făt?”

„Apoi... începu cu unul cam mut,
Un epitet cu instrument de temut,
Pare-mi-se din catrenul din frunte,
Dar poemul fiind cu strofele multe,
I-am lăsat și pe ceilalți să se-nfrupte...”

„Și-atunci cine-i tatăl? Cum o să-l cheme?”
„Nu-mi fac din asta niciun fel de probleme.
Convoc divizionul la o adunare,
Îi aranjez în rânduri drepte, chem micuțul
Și-i spun: Găsește-ți, dragul mamei, tăticuțul”.

ANAFORĂ : Figură de stil ce se opune epiforei realizând o simetrie prin repetarea unui cuvânt în poziție inițială.

cuvințelul ascultător

Anafora lăsă-n mijlocul drumului
Vecina din capătul celălalt al poemului
Și se grăbi să-și facă baie iară
În dușul ei sub cer deschis de vară.

Știa că după-un semn de-nterogare
O pânđește-un Cuvințel pârilit de soare,
Un adolescent cu ochii ca tăunii,
Sorbind-o nudă cum își spală sânii...

Anafora, o blondă venită din Altai,
Văduvă după doi marinari și-un polițai,
Își puse-n gând – și o știau băieții! –
Să dezvirgineze toți adolescenții.

Neprihănit rămase doar acest Cuvințel.
Când, vicleană, târfa-i făcea din degețel,
El dispărea, fugind ca un sălbatic –
Un Cuvințel de-a dreptul enigmatic.

Se dezbracă din mers cu pași grăbiți –

O așteptau de-acum doi ochi setoși, fierbinți,
Deschise dușu-ndată și intră în el,
Cu coada ochiului trăgând spre Cuvințel.

Mai îndrăzneț fu dânsul de-astă dată –
Privi și la pernuța de sub buric, roșcată
Și, întreat: „Te vreau – tu încă nu-ți dai seama?”
Răspunse: „Cum să nu? Dar nu mă lasă mama...”

inelul homosexual

Îmbrățișând câteva versuri, unui Inel
Cu siluetă de sportiv, sprintenel,
Cu dosul rotunjour, cu-obrazul fin și pal,
Îi merse vestea proastă de homosexual.

Era actor holtei și cuvintele
Mai trăgeau nădejde, naivele,
Că va renunța la *curiști* definitiv
Și va deveni un soț creștin, pozitiv.

Treceau și anii moraliști, triumfalii,
Când erau blamați rău homosexualii.
Veniră vremuri noi cu parlament de soi
Ce încep să scoată și multe legi mai noi.
Și de Europa fecundați, acești legiști
Îi puse-n drepturi mari și pe *curiști*.

Se zgudui poemul-teatru! Inel, actorul,
Cu cine credeți că se-nsură? Cu regizorul!

îndemn la încetarea sexului

Gata! V-ați iubit în câte-ați vrut feluri –
Poemele mele nu-s ordinare bordeluri!

Dacă vreți să vă mai dedați orgiilor,
Mai treceți și în țarcul poeziilor,
Puse-n tipare de cei mai vânjoși postmoderniști,
Cu arsenal viguros de teribiliști.

Eu rămân să-mi giugiulesc tropii,
Care-o fac, ce-i drept, pe interlopii,
Dar, în realitate, sunt cumiști până-n os,
Ca și-acel care-a scris ciclul-acest păgubos.

P.S. la ultimul poem

Avertismentul meu cu încetarea sexului
Stârni ostilități în toate sferile textului.

Bărbații-fustangii, asmuțindu-și nevestele,
Au ajuns la Strasbourg cu protestele.

Oximoronul cel holbat îndată,
Simțindu-și demnitatea șifonată,
O înveli frumușel în mai multe petice,
Rupte din steagul uniunii sovietice,
Și-i dădu foc, împrôscat de urale,
În Piața Marii Adunări Naționale!

Litota, Repetiția, Elipsa și celelalte
Au rămas de-a dreptul indignate.
Și-n momentul când am lansat îndemnul,
Au zis că părăsesc ireversibil poemul
Și pleacă în corpore – chiar și Litota plâpândă! –
În bordeluri, la Istanbul, mai scump să și-o vândă.

Gestul Anacolutului fu chiar demential!
Plecă furios la Palatul Prezidențial
Și depuse pe masa Prezidentului,
Tăiate cu toporul, fragmentele instrumentului!

Chemai protestatarii – ce rămânea de făcut?
Statutul sexului trebuia urgent revăzut.
Și le-am redat, firește, mai multă libertate,
Cu riscul de-a fi incriminat de posteritate.